

3. Zarzut trzeci, dotyczący uchybienia proceduralnego, jakiego dopuściła się Komisja.

- Wreszcie, strona skarżąca twierdzi, że naruszono art. 8 rozporządzenia nr 1049/2001. Pomimo podwójnego przedłużenia terminu, ostatnio na czas nieokreślony, w dacie wniesienia skargi nie przyjęto bowiem żadnej decyzji dotyczącej drugiego wniosku skarżącej złożonego w dniu 29 maja 2017 r. W art. 8 rozporządzenia nr 1049/2001 przewidziano zaś możliwość jednego przedłużenia terminu, o 15 dni roboczych, a nie możliwość przedłużenia na czas nieokreślony.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. 2006, L 264, s. 13).

Skarga wniesiona w dniu 2 sierpnia 2017 r. – Mutualidad General de la Abogacía, Mutualidad de Previsión Social a prima fija i Hermandad Nacional de Arquitectos Superiores y Químicos, Mutualidad de Previsión Social a prima fija/JUR

(Sprawa T-478/17)

(2017/C 318/24)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: La Mutualidad General de la Abogacía, Mutualidad de Previsión Social a prima fija (Madryt, Hiszpania) i Hermandad Nacional de Arquitectos Superiores y Químicos, Mutualidad de Previsión Social a prima fija (Madryt) (przedstawiciele: R. Pelayo Jiménez i A. Muñoz Aranguren, adwokaci)

Strona pozwana: Junta Única de Resolución

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Junta Única de Resolución z dnia 7 czerwca 2017 r. (SRB/EES/2017/08).
- Obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżona w niniejszym postępowaniu decyzja wszczęła postępowanie dotyczące restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wobec Banco Popular Español.

Na poparcie swojej skargi, strona skarżąca podnosi dziesięć zarzutów:

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku uzasadnienia zaskarżonej decyzji, a w konsekwencji naruszenia prawa do dobrej administracji i skutecznego środka prawnego [art. 41 ust. 2 lit. b) i c) i art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej]
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do obrony (art. 41 ust. 2 KPPUE).
 - Twierdzi się w tym zakresie, że procedura restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidziana w art. 18, 24 ust. 2 lit. a) i art. 27 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 ⁽¹⁾ jest sprzeczna z prawem do obrony w zakresie, w jakim nie pozwala podmiotom, których ona dotyczy, na jakiegokolwiek, choćby najmniejsze uczestnictwo w postępowaniu. Tą samą sprzecznością z prawem są obarczone zdaniem skarżących art. 32, 38 i 43 dyrektywy 2014/59/UE ⁽²⁾, ponieważ nie przewidują one żadnego wysłuchania osób, których dotyczy postępowanie.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa własności (art. 17. ust. 1 KPPUE) i zasady swobody przedsiębiorczości (art. 16 KPPUE).
 - W tym względzie twierdzi się, że art. 21, 22, 24 i 27 rozporządzenia (UE) nr 806/2014, a także art. 38 i 63 dyrektywy UE 2014/59 naruszają prawo własności i zasadę swobody przedsiębiorczości, ponieważ zezwalają na sprzedaż akcji instytucji kredytowej bez możliwości sprzeciwu i bez uzyskania zgody akcjonariuszy oraz przyznają organom prowadzącym postępowanie restrukturyzacyjne i likwidacyjne uprawnienia do zmniejszenia kapitału do zera poprzez umorzenie akcji, bez wysłuchania i bez zgody akcjonariuszy lub właściwych organów spółki.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa do skutecznego środka prawnego uznanego w art. 47 KPPUE i art. 6 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, poprzez naruszenie zasady równości broni i w konsekwencji, prawa do sprawiedliwego postępowania.
5. Zarzut piąty skargi dotyczący naruszenia art. 18 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 i art. 32 dyrektywy 2014/59/UE, ponieważ Junta Unica de resolución dopuściła się oczywistego błędu w ustaleniach faktycznych, ponieważ nie zostały spełnione przesłanki przewidziane w ww. przepisach dla przyjęcia wspomnianej decyzji.
6. Zarzut szósty skargi dotyczący naruszenia zasady ostrożności bankowej (zasada ostrożności), ponieważ istnieją inne alternatywne środki niż wymienione w zaskarżonej decyzji, w tym wczesna interwencja, które sprzeciwiały się przyjęciu decyzji, o treści, takiej jak zaskarżona.
7. Zarzut siódmy skargi oparty na naruszeniu zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań.
8. Zarzut ósmy skargi dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności w odniesieniu do prawa własności.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący naruszenia art. 20 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 806/2004, ponieważ nie można uznać oceny niezależnego biegłego jako „rozsądnej, ostrożnej i realistycznej”.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący naruszenia art. 24 rozporządzenia (UE) nr 806/2004 i art. 39 ust. 2 lit. a), b) i f) dyrektywy 2014/59/UE ze strony pozwanej, ponieważ przepisy dotyczące procedury konkurencyjnej sprzedaży podmiotu ustalone przez Sesión Ejecutiva Ampliada w dniu 3 czerwca 2017 r. nie są przejrzyste, ponieważ sprzyjały potencjalnemu nabywcy (Banco Santander) poprzez brak maksymalizacji ceny sprzedaży.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz. U. 2014, L 225, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz. U. 2014, L 173, s. 190).

Skarga wniesiona w dniu 2 sierpnia 2017 r. – Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno i SFL/JUR

(Sprawa T-481/2017)

(2017/C 318/25)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno (Madryt, Hiszpania) i SFL – Stiftung für Forschung und Lehre (Zurych, Szwajcaria) (przedstawiciele: R. Pelayo Jiménez i A. Muñoz Aranguren, adwokaci)

Strona pozwana: Junta Única de Resolución

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Junta Única de Resolución z dnia 7 czerwca 2017 r. (SRB/EES/2017/08);
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są takie same, jak podniesione w sprawie T-478/17 Mutualidad de la Abogacía i Hermandad Nacional de Arquitectos Superiores y Químicos/JUR.